

næste Sommer, i Stødet for at man kunde gaa i Gang med at grave, saa snart Frosten er af Jorden. Man er nødt til at se lidt bort fra, at man ikke kan faa det alt sammen saa bureaukratisk og kontormæssigt ordnet, som man maaske plejer, og som det maaske er forsvarligt under andre Forhold. Der kunde være flere Forhold at pege paa i denne Forbindelse; men jeg skal nøjes med at nævne denne enkelte Ting og dertil udtale Haabet om, at man i Ministeriet vil have sin Opmærksomhed henvendt paa ethvert Punkt, hvor det er muligt at sætte Arbejder i Gang.

Jeg er da ved disse Bemærkninger kommet til Arbejderspørgsmaalet i dets Almindelighed, og jeg vil gerne sluttelig gøre nogle faa Bemærkninger herom. Det ærede Medlem fra Helsingør (P. Christensen) var inde paa Havnestrejken her i København. Han havde et meget simpelt Forslag til en Ordning. Han sagde, at man kunde bare lade Arbejderne danne et kooperativt Selskab for Losning og Ladning, saa kunde de selv bestemme, hvad der skulde betales derfor, og saa fik man ingen Vanskeligheder. Ja, den Ordning kunde gennemføres mange Steder, men jeg vil dog antage, at de, der har Varer, der skal forsendes, eller som skal forbruge Varer, der er blevet sendt, ogsaa vilde snakke lidt med om, hvor meget den Del af Forsendelsesomkostningerne, som er repræsenteret ved Losning eller Ladning, skal udgøre. Det plejer at være saadan, at der skal to Parter til at enes om Betalingen for et Arbejde, og jeg synes, at det var for meget forlangt af det ærede Medlem, at Arbejderne paa dette Omraade selv skulde bestemme, hvad de skulde have for deres Arbejde.

Jeg vil gerne sige om denne Havnestrejke, da den nu har været draget frem saa tidt, at det er galt nok, at Havnearbejdet laa stille saa længe, og at der blev saa meget ødelagt; men det turde være, at det, der har gjort mest Skade, er dette, at det offentlige, om jeg saa maa sige, tolererede den ulovlige Strejke. Vi taler saa meget om Retten til Arbejde. Nu var der et Tilfælde, hvor man kunde bevise i Praksis, at Arbejderne skal have Ret til at tage Arbejde, hvor det er at faa, for her var der nogle, som ulovligt var holdt

op med at arbejde; men det gjorde man ikke. Jeg havde Lejlighed til den Gang, den Sag var til Behandling her, at sige, og jeg gentager det her, at der kunde have været skaffet Arbejdere nok til Erstatning for de to Tusinde, hvis de havde haft Sikkerhed for, at de ikke vilde komme til at lide nogen Overlast hverken da eller senere. Idet man ikke turde give dem den Sikkerhed, bidrog man i Virkeligheden til at styrke dem, der havde brudt Overenskomsten og brudt den, uden at der har været en eneste, der har villet føre Forsvar for dem.

Lignende Betragtninger gælder med Hensyn til de Misbrug af Arbejdsløshedsunderstøttelsen, som der er blevet klåget saa meget over, ogsaa under Debatten her. Det er en Uret overfor de mange, mange Tusinder — thi det er jo heldigvis langt de fleste, der vil arbejde —, at, som det Gang efter Gang er blevet oplyst, den eller den har sagt nej til det Arbejde, der har været tilbudt dem, og dog er blevet ved at faa Understøttelse. Saa siger de, der vil arbejde, med Rette: Naar han eller hun kunde sige nej til det Arbejde, der blev tilbudt, og alligevel har beholdt sin Understøttelse, hvorfor skulde vi saa arbejde? Det er jo behageligere nu ved Vintertid at gaa og faa Understøttelse end at skulle tage Arbejde, som tidt kan være strengt og haardt, og som undertiden, fordi det udføres ude, er af den Art, at der kun kan arbejdes 4 Dage om Ugen — og saa hjælper det faktisk ikke, at vi tager det Arbejde. Det er paa den Maade, man ødelægger Moralen blandt de gode Arbejdere, naar de maa se paa, at baade den ene og den anden kan beholde Understøttelsen trods det, at de har vægret sig ved at tage et Arbejde, der blev tilbudt, eller har forladt det i Utide.

Det kan ikke nægtes, at man i alt Fald tidligere — man gør det maaske ikke slet saa meget nu — har taget alt for lempeligt paa dem, der vægrede sig ved at tage Arbejde, som de faktisk godt kunde udføre. Jeg tror ikke — det har jeg sagt mange Gange før, men maaske ikke her fra denne Plads —, at det er saa betænkeligt, at Understøttelsen er stor, naar blot man er sikker paa, at den gaar til dem, der faktisk ikke kan faa Arbejde;